

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Filipa Dienstbiera, soudce zpravodaje Václava Štencle a soudkyně Veroniky Juříčkové v právní věci žalobkyně: **Autoškola-Letná s.r.o.**, sídlem Oveňská 849/3, Praha 7, zastoupená JUDr. Emilem Flegelem, advokátem, sídlem K Chaloupkám 3170/2, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, sídlem Zborovská 11, Praha 5, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2024, č. j. 100599/2023/KUSK/OSŽPS/RAU, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 28. 3. 2025, č. j. 56 A 17/2024-25,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobkyně **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Městský úřad Brandýs nad Labem – Stará Boleslav rozhodnutím ze dne 9. 1. 2023, č. j. MÚBNLSB-OD-3704/2023-SKRJA, shledal žalobkyni vinnou z přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), neboť porušila § 10 odst. 3 téhož zákona (nezjištěný řidič jí provozovaného vozidla překročil v obci povolenou rychlost o 22 km/h). Za toto jednání uložil žalobkyni pokutu ve výši 2 500 Kč. Odvolání žalobkyně proti tomuto

rozhodnutí žalovaný zamítl nejprve rozhodnutím ze dne 2. 3. 2023, č. j. 015863/2023/KUSK/OLPPS/RAU, které bylo následně zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 3. 8. 2023, č. j. 56 A 7/2023-32), neboť se městský úřad ani nepokusil tvrzenému řidiči doručit výzvu k podání vysvětlení (kasační stížnost byla odmítnuta pro nepřijatelnost usnesením Nejvyššího správního soudu 16. 4. 2024, č. j. 4 As 293/2023-21). Žalovaný proto učinil další procesní úkony a poté opětovně rozhodl o odvolání, a to tak, že je v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí městského úřadu potvrdil.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně správní žalobou, kterou Krajský soud v Praze v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Dospěl k závěru, že žalovaný, vázán právním názorem krajského soudu, učinil dostatečné kroky ke zjištění pachatele přestupku (pokusil se tvrzenému řidiči doručit dvakrát výzvu a získat informace o něm u cizinecké policie). Je bez významu, jaký osud měly písemnosti adresované tvrzenému řidiči, tj. zda se je nepodařilo doručit, nebo si je řidič převzal a na výzvu nereagoval. Komplikovanější doručování do zahraničí je notorií, čehož si musí být vědoma i žalobkyně, pokud jako provozovatelka takové osobě svěruje řízení vozidla. Měla by disponovat dostatkem informací, jak tuto osobu kontaktovat, nebo dalšími doklady, z nichž by plynulo důvodné podezření, že právě ona vozidlo řídila. Krajský soud proto uzavřel, že možnosti správního orgánu byly vyčerpány, takže odložení věci řidiče a zahájení řízení se žalobkyní bylo v souladu se zákonem.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, v níž namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, neboť krajský soud ignoroval žalobní námitku, podle níž správní orgány již po zahájení řízení s provozovatelkou vozidla nemohly obesílat řidiče a snažit se tak zhojit nezhojitelnou vadu řízení. Dále namítá, že žalovaný sice zaslal řidiči dvě písemnosti, ale ty se ztratily. Žádný doručovací pokus neproběhl, a nebyla tedy splněna podmínka pro projednání přestupku se stěžovatelkou jako provozovatelkou vozidla.

[4] Žalovaný ve svém vyjádření odkazuje na judikaturu, podle níž lze pochybení učiněné před zahájením řízení o přestupku provozovatelky vozidla dodatečně zhojit. V případě chybějícího údaje o datu narození řidiče by měla být uplatněna stejná zásada jako při doručování výzvy provozovatelce vozidla dle § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu (doručení třicátým dnem ode dne odeslání). Žalovaný odeslal dvě výzvy na adresu uvedenou stěžovatelkou a pokusil se zjistit informace o tvrzeném řidiči od cizinecké policie. Postačující by přitom podle judikatury bylo zaslání jediné výzvy, jestliže provozovatelka označí osobu žijící v zahraničí.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[6] Stěžovatelka předně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku z důvodu, že krajský soud ignoroval žalobní námitku, podle níž správní orgány již po zahájení řízení

pokračování

s provozovatelkou vozidla nemohly obesílat řidiče a snažit se tak zhojit nezhojitelnou vadu řízení. Tato námitka není důvodná.

[7] Za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů lze označit takový rozsudek, v němž soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (viz například rozsudky tohoto soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007-58, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74). Přezkoumatelnost rozsudku však není závislá na subjektivní představě stěžovatelky o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn. Jedná se o objektivní překážku, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkum napadeného rozsudku (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2014, č. j. 3 As 60/2014-85). Povinnost soudu své rozhodnutí řádně odůvodnit přitom nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každé tvrzení. Zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány základní námitky a toto vypořádání obsahuje přinejmenším implicitní odpověď na dílčí žalobní argumentaci (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13, nebo ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011-72, či usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09).

[8] V posuzovaném případě z žaloby v první řadě nevyplývalo, že by stěžovatelka uplatňovala dvě samostatné žalobní námitky. „Žalobní důvody“ uvedla v jediné části žaloby. Jednotlivé argumenty stěžovatelky byly spolu provázané, neboť všechny souvisely s jejím tvrzením, že správní orgány neučinily dostatečné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Jestliže stěžovatelka nečlenila svou argumentaci na více samostatných částí, je logické, že krajský soud veškerou žalobní argumentaci vypořádal společně. Toto vypořádání pak v odstavci 16 uzavřel mimo jiné tím, že *„bylo odloženo věci řidiče a zahájení řízení s žalobcem jako provozovatelem vozidla zcela v souladu se zákonem.“* Krajský soud tedy vyjádřil názor nejen na zákonnost napadeného rozhodnutí, ale přímo také na zákonnost zahájení řízení. Z vypořádání žalobní argumentace je také patrné, že krajský soud považoval dříve zjištěnou vadu (neučinění pokusu o doručení výzvy k podání vysvětlení tvrzenému řidiči) za zhojenou pozdější aktivitou žalovaného (tj. po zahájení řízení). Krajský soud totiž mimo jiné poukázal na to, že tato aktivita vyplývala ze závazného právního názoru vysloveného krajským soudem v jeho předchozím zrušujícím rozsudku. Jinými slovy, uložil-li krajský soud v předchozím rozsudku žalovanému, aby tyto kroky činil, implicitně vyjádřil názor, že se jedná o kroky smysluplné a způsobilé dříve zjištěnou vadu zhojit.

[9] Ačkoliv tedy krajský soud nereagoval na žalobní tvrzení o nemožnosti dodatečného zhojení dříve zjištěné vady samostatnou argumentací, je z napadeného rozsudku patrné, proč nepovažuje toto tvrzení za správné a proč naopak zastává názor, že zjištěná vada byla žalovaným dodatečně zhojena. Napadený rozsudek je proto přezkoumatelný a stěžovatelce nic nebránilo v tom, aby v kasační stížnosti věcně zpochybnila i tento závěr krajského soudu. Jelikož tak stěžovatelka v kasační stížnosti nečiní, uvádí Nejvyšší správní soud k této otázce pouze ve stručnosti, že učiněním nezbytných kroků ke zjištění řidiče není podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu podmíněno zahájení řízení o přestupku provozovatele, nýbrž projednání přestupku. Argumentovala-li tedy stěžovatelka tím, že řízení bylo vadně zahájeno a tuto vadu již nebylo možné dodatečně zhojit, nenachází tato argumentace oporu v právní úpravě.

[10] Stěžovatelka dále věcně brojí proti závěru krajského soudu, že žalovaný učinil dostatečné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Dvakrát totiž tvrzenému řidiči zaslal výzvu k podání vysvětlení na adresu uvedenou stěžovatelkou (Richard McCornik, 1866 Essex St., Bangor, ME 04401, USA) a pokusil se o něm získat informace od cizinecké policie, která odpověděla, že tvrzený řidič není veden v žádné evidenci. Stěžovatelka namítá, že pokud jsou zásilky adresované tvrzenému řidiči dle České pošty s.p. považovány za ztracené, nelze to považovat za řádný pokus o doručení.

[11] Podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu *obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a*

- a) nezahájil řízení o tomto přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo*
- b) řízení o tomto přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.*

[12] Ke slovnímu spojení *nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku* ve smyslu citovaného ustanovení se již Nejvyšší správní soud vyjadřoval mnohokrát. Z jeho judikatury vyplývá, že správní orgány mají za účelem zjištění pachatele přestupku vyvinout dostatečné úsilí. Na druhou stranu však dovodil, že pachatele přestupku není možné vypátrat vždy a správní orgány v tomto směru nemusejí vynakládat nepřiměřené úsilí. Zejména při zjevných obstrukcích a v případech, kdy provozovatel vozidla jako řidiče označí osobu s adresou pobytu v zahraničí, přitom Nejvyšší správní soud klade relativně nízké požadavky na to, jaké kroky musí správní orgán učinit dříve, než zahájí správní řízení s provozovatelem vozidla (srov. např. rozsudky ze dne 25. 3. 2020, č. j. 9 As 331/2018-27, ze dne 13. 1. 2020, č. j. 9 As 260/2018-21, ze dne 30. 1. 2019, č. j. 6 As 231/2018-18, ze dne 4. 10. 2017, č. j. 8 As 146/2016-29, ze dne 29. 6. 2016, č. j. 2 As 33/2016-53, a ze dne 18. 5. 2016, č. j. 3 As 204/2015-22). Nejvyšší správní soud také připustil, že za určitých okolností lze za dostatečné úsilí považovat i zaslání jediné výzvy k podání vysvětlení, jestliže provozovatel vozidla označí jako řidiče osobu žijící v zahraničí (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2020, č. j. 4 As 450/2019-36).

[13] Jelikož je pro účely citovaného ustanovení podstatné úsilí správního orgánu, nikoliv nutně jeho výsledek, může být za dostatečné úsilí považováno i samotné zaslání výzvy k podání vysvětlení, přestože její doručení bylo neúspěšné. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 5. 2025, č. j. 10 As 32/2025-31, „*je irelevantní, zda je důvodem nedoručení výzvy pouhé nevyzvednutí zásilky, či skutečnost, že tvrzený řidič nemá poštovní schránku.*“ Obdobný závěr je nutno učinit i v případě dalších situací, kdy je doručení výzvy neúspěšné z důvodů, které nejsou přičitatelné správnímu orgánu. Tak tomu bylo v nyní projednávané věci. Skutečnost, že Česká pošta, s.p. eviduje zásilku jako ztracenou, rozhodně neznámá, že by ji ztratil žalovaný, jak tvrdí stěžovatelka. Jde o informaci o tom, že není známo, zda zásilka byla doručena, nebo ne. Taková situace přitom může být relativně běžnou komplikací při doručování zásilek do zahraničí. V takovém případě pak nelze tvrdit, že by sám žalovaný nevyvinul dostatečné úsilí ke zjištění pachatele přestupku. Jestliže se tvrzenému řidiči opakovaně nedaří doručit do zahraničí, lze jej označit za nekontaktního bez ohledu na to, zda je nemožnost jej prokazatelně kontaktovat zaviněna přímo jím nebo

pokračování

například odlišnými právními či faktickými standardy pro doručování či evidenci doručovaných zásilek v zemi doručování.

[14] Žalovaný nadto neustal u pouhých neúspěšných pokusů o doručení výzvy k podání vysvětlení určenému řidiči, ale také učinil dotaz na cizineckou policii. Mohl totiž důvodně předpokládat, že pokud skutečně na území České republiky řídil vozidlo žalobkyně cizinec, může cizinecká policie disponovat dalšími údaji, které by jej umožnily kontaktovat. Nejvyšší správní soud má proto ve shodě s krajským soudem za to, že žalovaný zasláním dvou výzev k podání vysvětlení tvrzenému řidiči a dotazem na cizineckou policii vyvinul dostatečné úsilí ke zjištění, zda tvrzený řidič byl skutečně pachatelem přestupku spočívajícího v překročení rychlosti v obci.

[15] Krajský soud navíc správně poznamenal, že si stěžovatelka měla být vědoma toho, že doručování do zahraničí může být spojeno s komplikacemi, a bylo proto v jejím zájmu, aby si opatřila dostatek informací pro možnost jiného způsobu kontaktování tohoto řidiče nebo doklady, které by potvrzovaly, že právě tato osoba vozidlo skutečně řídila. Jak ostatně uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 4 As 450/2019-36, tvrzeného řidiče mohla kontaktovat také sama stěžovatelka a vyzvat jej k vyjádření. K tomu dodal, že *„za situace, kdy jako provozovatelka vozidla označila za jeho řidičku nekontaktní zahraniční osobu, bylo v zásadě na ní, aby správnímu orgánu předložila dostatečné důkazy o její vině, nebo aby se s touto osobou, ideálně předem, dohodla na soukromoprávní odpovědnosti, pokud nechtěla sama nést finanční důsledky jejího protiprávního jednání.“*

[16] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že městský soud dospěl ve svém rozsudku ke správnému závěru, že žalovaný učinil nezbytné kroky ke zjištění řidiče, a byla proto splněna podmínka § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu pro projednání přestupku stěžovatelky jakožto provozovatelky vozidla.

IV. Závěr a náklady řízení

[17] Na základě výše uvedených skutečností Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[18] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobkyně (stěžovatelka) neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. listopad 2025

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu